

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05	cèn.ª pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65	»
Un any.....	2'50	»
Per dotzenes.....	0'45	»
Núm.ª atrassats des 2.ª tom...	0'06	»
Id. id. des 1.ª tom...	0'07	»

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI T'É VENT À SA FLAUTA.

ADMINISTRACIO: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fóra Palma. Dins Mallorca.....	3 mesos....	0'85
1 any.....	3'25	
Dins España.....	3 mesos....	1'00
1 any.....	3'50	
A Ultramar y s' Estrangè.....	3 mesos....	1'00
1 any.....	5'50	

ES CAPELLÀ MORO DE SA LLONJA.

(CONTINUACIÓ.)

Ara calculau voltros quina pena no passaria el bon sacerdot vejentse maretjat y tirat al mitx d'aquells cans llopés, prèrs dins cadenes, amb sos balindrañs plens de porqueria, sense calses d'estám ni sabates amb sivella, sense mocadò de daus ni caps de tabach de pols, sense breviar, ni bossa, ni uyeres, ni solidèu, porque tot ley havian fèt sauvatge aquells marines pirates; y estant ademés à ració de *cuscús*, mal menjat, mal begut, amb una barba de malalt moridó y amb so pensament ficso en sa séua naboda y en s'infantó qu'estava per arribá y en so mal temps en que sa mare rebria sa triste nòva del séu captivatge, y en ses ultres y resultes qu'es sentiment li podria dú; sense contá es farest pervenir que veyá devant éll d'una vida de trabay y de misèria, amb esperanses pòques de que ses almoynes de bones persones poguessen arribá may à essè bastantes per treurerlò d'aquell purgatori qu'anava à passá en vida.

Com tenia un cor tan gran no es desesperava per axò tirant es cap per ses parets, ni es lamentava, ni heu donava à n'els uys; sinó qu'amb suma paciència tot heu ofería à Deu en desagravi de ses séues culpes y pecats, pregant à la divina Providència que'l tragués en bé d'aquell llaberinto d'amargures en qu'es veyá aicat, qu'ell prometia si tornava à Mallorca en salvament aná à veure sa Moreneta de Lluch à peu descals, dejuná nou dies à pá y aygo y resá un enfilay de Pare-nostros à La Sanch Preciosa y un caramull de Crèdos y Salves al Sant Cristo de Santa Eulalia y à la Mare-de-Deu de la Mercè que son dues figures de lo més miraculós qu'es puga desitjá.

¡Bernadet! Corre à s'armari y dúm s'ampolla des resòlis que jo ja comens à tení es cañó de sa gargamella un poch resech de tant de conversá, y axò qu'encara no he arribat à la mitat des cuento. ¡Viva! Axí m'agrada; qu'els atlots sían

llests y rebents com un piñol de cirera. ¡Jesuset!... Y si gustau; voltros, aquí teniu es bòtil; ensumauli es tap ara que ja tenim al pòbre Capellà de sa Llonja en terra de mòros sense sebre si hey farà mòrt y vida acabant per estirarhi els potons, ó si 'l tornarem à veure prest à sa terra de ses ensaymades qu'es lo que éll més somía. Axí es el mon, y sempre será mon. Sabèm ahont som nats y no sabèm ahont hem de caure sechs ó deixá sa pell. Tornèm à n'es cuento.

L'ondemá qu'eran à Algé, es patró y es capellà y tota sa marineria ben guardada per mòros de rey, y amb unes caires de sentenciats estavan al mitx de sa plassa anomenada el *Xotco* esperant que passás qualcò de qui ha dalt que s'enamorás d'ells y en pagás pròu bòn doblés. Perqu'heu de sebre qu'els mòros maldement professen distinta religió de sa nostra, son tan devòts del dineret com noltros mateixos, encara que ses monedes tengan creu com els duros de columna que los agradan ferm y los còsta pena s'escupirlós en tenirlós estojats.

—¡Vaja una mala desgracia qu'es estada sa nostra! (digué es patró.)

—¿No seria més gròssa desdita si mos haguessen escabetsats? (contestá es capellà.)

—¡Vòl que li diga, que no sé que mos hauria convengut més! ¡Jo m'afluxaria de prendre per no triá, tan gròs veitx qu'ha d'essè es festé que mos espera!

—Tocau, patró. Mentres hey ha vida hey ha esperansa. Per ara no podèm dí altre còsa més que tot sia per amor de Deu. Aconhortem-mòs. ¡Tants n'hi ha qu'están piljós que noltros!

—Conhort de molts, conhort de bèsties. Jo lo que voldria sebre es, si ha de durá molt aquesta soleyada. Tròb qu'axò ja no son hèrbes, porque comens à está torrat y fris per altre part de veure es méu paradé quin será. Bé; que hò, no esper qu'heu sia may. Massa estona fa que conech els arrambatges y ses males entrañes d'aquests cans de hòu.

—Comanèm à Deu que mos don sòrt, que ningú sap ahont té sa séua ventura.

—No crech que la tropigám per aquestes aygos, pare capellà.

—Teniu paciència. ¡Qui sap!

—Més m'estimaria corre un temporal à palo sech que caure baix del podè des milló mòro d'aquesta terra del dimòni.

—¡Jesús, Sant Antoni! Patró: no digueu desbarats.

—¡A ne què! Jo tench sa sanch que'm bull y ja estich fóra còrda; y quant pens en lo que mos espera ni sé que'm fas, ni sé que metjench.

—Tocau. Teniu paciència.

—¡Teniu paciència que la Mare Priora en tenia y la batculavan!

—Mirau. Per allà veitx compareixe un estòl de gent, y será fácil que mos compren aviat.

—Bé va. Mal camí, passarlò prest. A fè via, anám. ¡O bus, ó barro!

—Y ell pareix qu'entre 'ls que s'aturan à ecsaminarmòs, n'hi ha de molt ben vestits.

—¡Axò no vòl! ¿Que no sap que diu es mòro? «Fassèm de señós mentres tant qu'els catus mos fan es Moll nou.»

—¿No heu reparat aquell mòro jove de quina manera mos mira?

—Massa qu'heu veitx. Posaria messions per ses señes que guip que qualcun de noltros ja té billet.

—¡Deu fassa la séua santa voluntat!

En efecte: un mòro que per s'acompañament que portava se coneixia à la lleu qu'era d'els més principals de la ciutat, va parlá una estoneta amb so corsari qu'havia feta sa prèsa; y aquest, després d'haverlo saludat fent una gran reverència fins à tocá amb so front en terra, s'arrambá al capellà, li llevá ses cadenes que duya y li digué:

—Venturós *marabut*. Bón amo has ensopegat. Vetèn depressa amb éll y pòsa esment en ses feynes per ferme quedá bé, que ben pagat t'en vas. Si Mahoma me deixava vendre els altres marines al mateix prèu que t'he venut à tú y al patró, te jur per l'Alcorán sagrat que no faria pús prèses de mallorquins.

Es capellà doná una estreta de mans al patró y partí cap-baix darrera un moragás com una torre que'l menava à cas séu amo.

Abans de passá endavant vos dech havè de di qu'els mòros no menjan casi gens de pá, sinó una casta de pasteta ó farineta que li diuen *cuscús*, que si el tastaveu vos faria òy y vos giraria es ventrey demunt devall, perque per noltros es un menjá molt xarèch y repugnant. Heu de sebre també qu'à un capellá li diuen un *marabut*; y que l'*Alcorán* es la sagrada Escritura séua, dictada per aquell condemnat de Mahoma, qu'es el fals profeta qu'ells més adoran després de Deu. Contan, no sé si es vè ó mentida, qu'es séu sepulcre, qu'es de ferro, está dins una mesquita de la Mèca; y s'aguanta en lá, com sa jaya Miquèla, per mèdi d'una pedra imán que l'estira y qu'está aficada dalt d'una vòlta del temple. Allá hey van cad'any peregrinant els mòros à milenás, y en haverhí estat tres vegades creuen que ja son sants en vida y que tenen segú s'aná al cèl cap dret. També vos diré que no creguen que'l cèl d'els mòros sia com es nostro. No: ells tenen un cèl, ó pensan tenirló, que'n lloch d'àngels hey ha atlotes guapes y rosses, molt enamoradisses, per l'estil de na Tonina sa cuhidora que tant agrada à n'En Nofret. Però deixèm aná aquesta questió per no mòure cassos que dòrmen, y tornèm à n'es capellá que l'hem deixat que s'en anava *rinxo, rinxo*, à cas séu amo, acompanyat d'un gròs moraco, y tot carregat de paciència y resignació.

Després de tresca fòrsa de còstes empinades y fòrsa de carrerons amb vòltes de ferradura y fòrsa d'embants de lleñam vermey, arribaren devant una casa de parets de tápies altes y fosques sense emblanquiná que tenían finestres amb gelosies y una volada de teulada casi tan ampla com sa de La Sala de Ciutat.

Trobaren una portella, entraren per una portassa, atravessaren un parey de portals, se féren endins, tocaren à una porta, obriren un portell per veure qui era y un portelló perque passasen; y després d'atravessá altres portetes y portams de cent mil castes, y archs, y corredós, y galeries, no pararen fins que arribaren à una gran clasta plena de llimoneres y rosés, enrevoltada de columnetes primes y mostretjades com ses que noltros coneixèm amb so nòm de *coronelles* y amb un brolladó molt preciós à su al mitx.

Tot lo qu'aquella casa tenia de triste per defòra heu tenia de rica y d'alegre per dedins, à causa d'els hermosos mosaichs de colós amb qu'estavan forrades totes ses parets y de ses moltes y rares escultures qu'adornavan els portals y ses sotilades.

Per hontsevuya allá dins s'hi trobavan mòros armats que duyan uns vestuaris molt richs y estrañs, y manetjavan una espècie de sàbres que los diuen *cimitarres* y tenen una fuya tota d'acé ben trempat molt ampla y lluenta que

fa feredat es mirarlè, perqu'amb un ventlay pòt tayá un homo en redó. A una part de s'entrada varen veure uns quants alarbs coló de sutja, vestits amb una ròba de brinet molt fina, y armats amb unes llanses llargues com à fitores que los deyan *azagayes*. Mes endins trobaren un altre casta de biduins coló de còure, lletjos y magres, amb un cabey curt y embuyat com si fos llana negra, que duyan una túnica blanca com la tèfa de sa neu y un cinturó vermey. Per sa clasta véren passá un altre mèn de mòros alts, blanchs, y grassos, ben afeytats de barba, cap y clotell, y vestits amb ròbes fines y turbants de seda; y allá à s'enfront hey havia un ecsercit de negrets de Guinèa amb sos uys gròssos y ses dents ben blanques, qu'estavan prenguent la fresca y jugant p'els corredós de sa clasta. ¿Que no hey devia havè cap dòna? pensareu voltros à l'hora d'ara suposat que jo no n'anomèn cap. Ydò, es cert. Vos dich que aquesta vegada l'endevinau y xapau de mitx à mitx. No n'hi havia cap, al manco que la vessen que fés nòsa y ballumes per allá esmitx, perqu'els mòros son molt gelosos y les tenen més tanca-des, gordades, estojades y posades dins vasetas que sa séua mateixa marròta d'els doblés. Si'n trobau una per nat señal que vaja d'una casa à sa veynada no veys més qu'una bubòta amb xoquins que mòstra un uy viu y negre per una retxillera des mantell, y més aviat diria qu'es un bolich de ròbes de tota casta de colós qu'una famella, perque de tot te trajo manco de dòna. Els negres de Guinèa son els qui les guardan y per aquest motiu los cercan que sian ben fèys y amb uns morros de quatre solés. Com més lletjos son, més bon preu ne pagan; y si aquí no hey hagués papé blanch vos diria còses que voltros vos escarrufariau de sebrerlès. Però tornèm à n'es capellá qu'es lo que més mos interessa per ara.

Totduna qu'arribaren dins sa clasta, es moragás li doná dos negrets per conta séu y li va dí que s'en anás amb ells y que no passás ànsia de res ni tengués pò de que li fessen cap endemesa ni mal tracte. Es dos negrets el menaren dins una cambra fosqueta, molt ben paràda y tan rara y hermosa al mateix temps qu'es capellá romangué embabayat. Figurauvós voltros una sala gran com sa tafona, sense cap finestra, tapáda de vòlta, amb sa claró qu'hey entrava per una casta de foradets en forma d'estrelles, ubèrts en gran nombre à sa treginada, y amb escalons per tota sa vorera del voltant de sa cambra. S'enretjolat era de pedres menudes molt precioses de tot coló formant dibuixos y al mitx hey havia un brolladó y una pica de pedra viva. Allá el féren despuya de cap à pèus y l'aficaren en pèl dins de sa pica, l'ensabonaren y després frega que frega, renta que renta amb una es-

pònja fina y blanca fins que'l deixaren més net que ses flors y més fresch qu'una camarròtja. Valga qu'era s'estiu y es capellá hey passava gust amb aquelles esquitades y fregades, que si arriba à essè semblant funció dins s'hivèrn hauria aplegat una pipida tan forta que li hauria bastat y sobrat per fé els elems y anarsèn à veure Sant Pere y no s'en hauria cantat pus gall ni gallina del pobre capellá. Però tengué ventura que fèya molta caló aquell dia y es ditxós bañy fonch per ell una gloria no esperada. Quant va está net, l'afeytaren, li feren sa corona, li posaren es cap plé d'òli de bones olós, li pentinaren es cabeyes grisos que tenia, y l'entraren després dins un altre cambra milló que sa primera, ahont s'hi vèya una bona lli-tera y molts de còxins de seda tirats p'en tèrra. Allá li posaren una camia de batista de lo més fi, calses y calsons blanchs de lo milló, y uns altres calsons amb bufes de seda, al estil de Mallorca, de coló de pansa, una bona faixa de torsal vermeya, un bon jach de paño coló blau turquí y un turbant amb gran nombre de pedres fines engastades qu'era còsa de lo més preciós.

(Continuará.)

PEP D' AUBEÑA.

A NOSTRA SEÑORA DE LLUCH.

Dalt la montaña d' Escorca
Posaren gran fonament
Per alsá un monument
De pedra que may se corca.

De Fè féren l' esplanada,
Y ses parets del casat
D' Esperansa y Caritat
En la Verge Imaculada.

De llavòrs cent mil proheses
Se contan de Vos, Maria;
Tots els pòbles, nit y dia
Publican vòstres grandeses.

De Palma y d' els demés pòbles
De Mallorca sa nòstra Illa,
Vòstra morada senzilla
Visitan pòbres y nòbles.

Y es tanta la pietat
Que teniu de vòstros fills
Que los guardau de perills
En tota calamitat.

Avuy, que pèste horrorosa
Ha aparegut dins España,
De dalt sa vòstra montaña
Gordau aquesta illa hermosa.

Recordauvós de la Vòstra
Sacrosanta protecció;
Feys que tal tribulació
No venga may per ca-nòstra.

Alcansaunos, Vèrge amada,
Que ses virtuts més divines
Brillan com à pèrles fines
En nòstra patria dorada.

Y en obsèqui del gran día
De vòstra festivitat,
Conseguimnos, ¡oh, Maria!
Fè, Esperansa y Caritat.

¡Oh, Vèrge Santa de Lluch!
Vos sou sa nòstra esperansa;
Donau valor y confiança
A tot esperit poruch.

Feys qu'à Vos puga vení
Tota persona estraviada
Y à tota ànima malvada
Manaula en el bòn camí.

Curaumos, Vèrge condreta,
De sa Virtut amb ses flòs,
Mes que sa pèste del còs
Sa pèste de sa animeta.

Que si tenim sana rèl
Dins el mon, Santa Maria,
Podrèm contemplar un día
La vostra glòria en el Cèl

P. G. F.

XEREMIADES.

Hem rebut des Govern de Provincia y repartit entre persones varies, els deu ecsemplars de ses «*Instrucciones y preceptos higienicos para prevenir el desarrollo del cólera morbo asiático*» que tengué s'atenció de remetre'mós. Es un gran servici prestat en es públich en ses circumstancies actuals p'els tres professors que'l firman Don Josèp Gonzalez Cepeda, Don Domingo Escafi y Don Marian Aguiló, y per la digne Autoritat que l'ha manat imprimí.

També hem rebut un Prospècte de ses escoles del Col·lègi d'Inca, espresiu de s'enseñansa que s'hi dona y del Professorat à qui està encomanada. Al temps de donarlós les gracies los desitjám gran prosperidat.

El Real Col·lègi de la Puresa de Maria Santíssima ha tengut s'atenció d'enviarmós una Memoria que conté un eloquent discurs lletgit per Don Tomás Rullan Pvre. y Vicari general d'aquesta diòcessis que demostra ses ventatges de s'educació que se dona en dit Col·lègi; una relació d'alumnes premiades; algunes poesies que foren lletgides durant s'acte de distribució de prèmis en el qual assistí el Eccelentíssim é Il·lustríssim Sr. Bisbe de Mallorca; una relació de ses obres de costura que contengué sa derrera esposició del any 1882 y es Retglament de dit Col·lègi, tot lo qual

fa qu'aquesta Memoria sia un llibret curiós y útil, convenient d'essè vist p'els pares y mares que tenen fíyes que instruhí y educá.

Donám les gracies à ses dignes persones qu'están al devant de dit Establiment, per s'atenció usada en vés de aquesta Redacció.

Demá es sa fira de Felanitx, y per poch qu'es temps heu consenti, es regulá qu'hey haja molta concurrència, y que no hey falt ví novell. Segons diuen sa verema no ha retat gayre. Sòls en tenen una mitat de lo qu'era regulá que cohissen.

Cridám s'atenció de s'Alcalde de Palma sobre lo convenient que seria que per certs carrés de Ciutat no'n poguessen passá els carruatges més qu'amb una sola direcció, per evitá disputes que se promouen cada dia entre els carretés.

Els carrerons que principalment reclaman aquest bòn ordre son tots aquells que son travessies d'un carré principal à un altre casi galgat; per ecsemple totes ses que des carré de Sant Miquèl passan à sa Capelleria ó carré des Sindicat, y ses que d'aquest van á sa Ferreria ó carré de s'Esparteria. Com totes elles son vies concorregudes per causa de sa Porta de Sant Antoni y sa Plassa, cada instant hey som à s'havé de reculá un carreté ó altre, després de mitj' hora de baraya y crits; y en so recula qui més heu paga son ses cases d'es carré aquell, que reben ses sorrascades de ses cubes.

Pareix que ses aygos d'aquesta setmana han estat generals y gròsses en diferents punts. Després d'una primavera plouera es vengut un estiu més plové y pareix que s'otoño comensa també plové.

Deu fassa que sia bô p'es pagés, però lo qu'es fins ara es estat tant de ploure perjudicial à sa verema y à ses figues, perqu'es ví no fará grau ni hey ha hagut ocasió de secá ses figues.

S'Ajuntament hauria de passá revista à tots els carruatges públichs y diligències, perque n'hi ha molts que no pòden serví de cap casta. Diligència hey ha qu'está plena de goteres y quant plou es pitjó p'els passatges que si anavan dins un carro sense envelá. D'altres n'hi ha qu'están plenes de brutó fins en es punt de poderlos rascá es seròl amb un guinavet y gracies encara si un no hey replega qualche bitxo petit de aquells que sòlen mostrá dins una llantèrna mágica. D'altres que duan totes ses mòlles croxides y fermades amb còrdes. Creysmós, es cosa ja massa fa-

resta per no ferne un gròs càrrech à s'Autoritat que les consent.

Cercant un remey assegurat en quantre des còlera, varen troba els qui el cercavan, à un llibre d'un sabi aleman metge ó curandero, sa siguent recepta:

Extracte d'òr, 500 unses.

Sulfat d'antipatge tres ròves.

Cloruro personal, sis id.

Tot axò se mescla y empaqueta amb un tren d'aquells que corren com es vent, conduhint es malalt à 500 llegos enfora d'hont hey haja còlera, y mentres no s'afich amb política y no fumi tabach de s'estanch, está assegurat.

Llàstima que sa medecina sia tan cara y gracies que no la vénen els potecaris.

¿No anareu dissapte passat à veure s'inauguració des nou gran magatzèm de màquines de cosí, que sa viuda Banqué y n'Emilio es seu fíy, han ubert à n'es carré d'Odon-Colom?

¿Ni heu passat de llavònses ensá per dit carré sòls per veure sa bellesa d'aquella botiga, arretglada amb tant bon gust com senzillès?

Ydò, no heu vist còsa bona.

Heu de pensá y creure que sa festa qu'es va fé amb motiu d'obrí aquesta nòva botiga, va essè de lo més alt de punt. Una música tocava à n'es carré; sa botiga era per mirá amb tants de llums dedins y defora; ramells de flors embalsamavan aquell conjunt de bellesa; y lo més hermós era veure tanta varietat de màquines per sastres, modistes, sabatès, guarnicionés, y per totes ses aplicacions en qu'antes s'empleava sa guya, fins y tot per brodá de trenes y per fé traus, posades en moviment per un mèdi molt senzill y més enginós, qu'es jove mecanich amb que conta la casa per si s'es mesté fé qualche reparació, va ideá.

Passau'nè que no vos n'apanadireu; y si vos vénen ganes de compra cap màquina, hey poren aná à uys cluchs, perqu'allà vos servirán bé y no vos enganarán; y vos podèm assegurá qu'amb tota amorosidat, vos enseñarán à manetjá sa màquina.

Y no tan sòls axò, sinó qu'en tot temps y à qualsevòl hora vos treurán de dificultats, perqu'es una casa arrelada que sempre ha tengut y té à molta de honra quedá bé. Amb una paraula: allà trobareu bô, barato y assegurat lo que haureu mesté; y no vos donarán gat per llebre, ni figues per lletèrnes, ni robòls estantissos.

Lo que vos recomanám es que no equivoqueu sa botiga. Es una qu'está devant sa de *La Azucena*, gran, de dos portals, y que té s'enretjolat de daus blanchs y negres.

De segú que benehireu s'havé seguit es nostro consej y vos donareu s'enho-

rabòna, com noltros la donám à sa casa Banqué per s'estreno des nou magatzem y per ses pròves d'estimació qu'amb aquest motiu ha rebut aquests dies.

À LA CIENCIA.

Te sent, oh ciencia, y baix ton jou viurà
Si tu no 'm dasses ales voladores
Per fendir l'ample espay, y en poques hores
Per meu lo mon y ab ell la llum del día.

Ab tu jo so un gegant que s'obra via
Entre serres y onades bramadores:
Assí faig corrè mil locomotores,
Allà vapors que 'l llamp no seguiria.

Res me lliga, res dupto, res m'espanta,
Tu 'm portas fins à Deu, oh vera ciencia,
La causa descubrint de cent mistèris,
Y à vegades te crech tant y tant santa.
Que 't faria un altar en ma consciència
Més gran que 'l mar, que 'l cèl, que 'ls hemisfèris!

CLAUDI OMAR Y BARRERA.

COVERBOS.

No sabent com fè doblés un jovenet
qu'estodiava à Mahó, ó deya qu'esto-
diava, à un tio que de quant en quant
havia enviat à n'es nebot alguns doble-
rets per gastos extraordinaris, li escri-
gué dientli:

«Tio: Sa méua respectable patrona, à
qui vos conexieu y que tan bé me cuy-
dava, es mòrta: era tota sola en el mon:
enviaume doblés per podé ferli s'entèr-
ro modestament. Es un acte humanita-
ri; dispensaumé.»

El tio, que sabia ben bé qu'es nebot
de tot feya ménos estodià, y qu'en lloch
de patrona mòrta per qui necessitava es
doblés era per anà de ses séues, li con-
testà:

«Sent molt sa desgracia, nebot, però
no puch prendre candela à n'es séu en-
tèrro y ménos pagarla. Me sap greu per-
qu'haurás d'enterrà sa patrona per dins
ses cases de joch, que solen da qualque
carabassa per devés es Juny.»

Una dona se queixava de qu'es séu
marit no la tractava com se merexia.

—¿Qu'hey deys vos à n'axò? (pre-
guntaren à s'homo.)

—Que té rahó: si la tractás com se
mereix, ja faria estona seria à n'es Ce-
mentèri,

A una reunió: cadascú conta es fets
y miracles de sa séua propia vida.

Un militar havia contat ses séues cam-
pañes.

Un viudo sa lluna de mèl.

Un actor els séus elogis.

—¿Y vostè? (preguntà sa senhora de la

casa à un cessant qu'els escoltava à
tots molt tranquilament.) ¿No mos conta
qualque cosa?

—Señora, (respongué à la fi,) jo no
tench que contá.... ni una pesseta.

—Mestre: miracle será que trèga sa
grossa de sa rifa, (deya un fadri de sa-
balé sense deixá sa feyna.)

Heu repetí deu vegades seguides, fins
qu'à la fi li preguntà es mestre:

—¿Quin número tens?

—¿Jo? cap.

—Ydò, ¿com vols trèure sa grossa?

—Per axò dich que será un miracle.

—¿Per que pòses aquesta pesseta dins
sa butxaca des calsons des téu amo?
(preguntà un compaño d'un criat que
espumava sa roba des séu señó.)

—Per veure fins hont arriba sa séua
honradés.)

—¿Ah! vaja... No m'esposaria jo à fé
lo mateix amb so méu.

—¿Per qué?

—Perque sa senhora li paupa ses but-
xaques cada día.

—¿Ola! ¿que tal? ¿estás trist?

—Sí.

—Ydò, parla: vuy compartí amb tú
ses téues penes.

—Mira: deixém cent reals; en dech
doscents y....

—¿Ah! axò no es una desgracia, sinó
un conta.

Un viudo deya, volguent da tal vega-
da un testimoni d'estimació à sa mòrta:

—Tots els decapvespres vaitx à n'es
Cementèri ahont está enterrada sa méua
dona per asseguraré de que quant tor-
naré à ca-méua no hey ha d'essé per
mourém un escandol.

EPIGRAMES.

Un pagès que feya riure
Quant estava per criat
Amb un señó de Ciutat
A son pare volgué escriure.
Sa carta feya Don Pere
Y ell li deya:—¿S'en recòrt!
Per mon pare escriga fòrt,
Qu'es més sort qu'una cantèra.

Una dona mal garbada
Se volgué fé retratá,
Quant es retrato mirá
De ràbia feya llamada.
Y li digné en tò formal
Son marit, qu'era caxista:
—¿No té culpa es retratista
Qui la té, es s'original!

MESTRE GRINOS.

PORROS-FUTES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Na Pereta Omà té reims sense

embarcá.

SEMBLANSES.—1. En qu'els uys li luen.

2. En que dona mal señal.

3. En que forada.

4. En qu'es Blanca.

XARADA.....—Pa-pa-rra.

PREGUNTA.....—Perque fa pò à n'es qui la té, y

à n'es qui l'abordan.

CAVILACIÓ.....—Bosch.

FUGA.....—Aquesta qu'es de petita

Y que balla d'assentat;

Qu'es de bona veritat:

S'espina quant neix ja pica.

ENDEVINAYA.—Un corch de fava.

GEROGLIFICH.

: + III E N N

ECSEMÉ.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla un mul à un canó?
2. ¿Y una cucuyada à un' atlòta que balla bé?
3. ¿Y un cuyné à un escarabat?
4. ¿Y un grí à una gábia?

XARADA

Sa primera sílaba es
Una nòta musical;
Sa segona també heu es;
Y sa tercera es igual;
Y es méu tot es un verb
En mallorquí molt usual.

CAVILACIÓ.

PERÍ GEL

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge
ELL.

FUGA DE VOCALS.

P.nt. q.' .p.nt. n. P.nt.
q.' .s p.nt. b.n .p.nt.d.
p.r. .s p.nt. d.sd.tx.d.
s. 's t.r n. f.r .h.nt .p.nt.
T.m. .s. p.nt. r.m.nt.
n. 't d.x.s m.y d' .p.nt.
m.y 's. p.nt. h.s d. d.x.
p.rq.' .q.ll q. m.lt n. .p.nt.
. b. s.l f.r. d. p.nt.
. s. p.nt. s.l .rr.

ENDEVINAYA.

Tan al uy me duys
Sense essé mal eyna
Que me feys fé feyna
Ponintme p'els uys.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Datist:—Lo remés no pòt anà.

G. M.—Idem eadem idem.

B. P.—A L' IGNORANCIA no li agradan bra-

guetes.

J. F.—Gracias mil per lo remés. Heu publi-

carém totduna qu'hey haja lloch.

27 SETEMBRE DE 1884

Estampa d' En Pere J. Gelabert.